

"Ty jsi z Evropy?" provalí se ke mně otázka skrze mračno kouře. Zapátrám očima a potáhnu z vodní dýmky: "Jsem. Jsem z České republiky."

{jathumbnail off}

Dýmka zabublá a mladík na mě zpomaleně vypustí pár kouřových kroužků: "Dělám občas průvodce pro Čedok. Byl jsem v Praze. Nevypadáš tak..." "No, ale jsem. I když stopy vzdálené prarodiny vedou na Blízký východ." Turek zúčastněně poposedne: "Poznal jsem to. Je to vidět. Rysy předků se jen tak nesmažou. Zůstanou lidem ve tváři." Po několika konverzačních frázích cinkne o stůl hrstka kovových mincí a náhle osamím v rohu čajovny. Jsem trochu zkoprnělá – dost osobní přivítání s Istanbulem.

Když se vyvalím z poklidu dýmu, dýchne na mě dynamika tohoto města. Je to mumraj, který Bosporský průliv trhá na dva kusy – evropskou a asijskou část. Stranou se leskne Zlatý roh – přírodní záliv, a přede mnou se táhne Galatský most jako lávka mezi starým a novým městem, jako pomyslná spojnice mezi starým a novým světem.

A nemusíte tady zrovna pozorovat západ slunce podle turistického průvodce. Možná vás spíš položí na lopatky kontrast všední ulice. Na chodníku tu stojí tradiční čistič bot, zametač, prodejce kapesníků, preclíkář s červeným vozíkem v záři výloh Tiffany, Rolex, Swarovski... A kdyby to na vás nezabralo, ve městě dvou kontinentů narazíte na nepřeborné množství památek, galerií, klubů, na ultramoderní a zároveň největší letiště světa i na velmi malou a zároveň nejstarší mírovou smlouvu na světě. Nádhernou, vytesanou na věky. Jak prozíravé umístění – v bráně Orientu.

Až se z toho multi-kulti chvílemi nemůžu nadechnout. Bude to možná vodní dýmka a mým pokročilým astmatem nebo překvapivě kopcovitým terénem města. Anebo možná podivným tlakem na hrudníku, který ve mně vyvolává mediální masáž týkající se současných vztahů východu a západu.

Vyšplhám až ke Galatské věži. Kousek u vstupu potkávám stařenu, která si veze v dětském kočárku dva králíky s mašlí. Vtom do mě strká prodejce vstupenek, zda chci k tiketu 3D simulaci pohled z helikoptéry i oříšky s kořením. Zauvažuju na chvíli, zda byl v té vodní dýmce opravdu jablečný tabák.

Ale v příštích dnech je dojem z tohoto města stejně nejednoznačný, osobitý, vzdáleně blízký, blízce vzdálený. Měňavka na vodě, křižovatka starých a nových, západních a východních kultur, bazar národů a harém zvyků.

Loučím se s Istanbulem v podzemí starověké cisterny. Na jednom ze sloupů zpozoruju obrácenou hlavu mytické Medusy. Má hadí vlasy jako já. Vzpomenu si na mladého Turka a kouknu jí do tváře. Kam asi vedou stopy jejích předků? Pohlédnu i na mladou Turkyni usmívající se opodál. Kam asi vedou stopy našich předků? Anebo spíš kam povedou kroky našich potomků – najdou společnou stopu?

.pagenavbar{z-index: 0;}

[zpět na článek](#)

.pagenavbar{z-index: 0;}

[zpět na článek](#)